

nen enkel *spelen* zoals een kind speelt, zonder onderscheid tussen schijn en werkelijkheid en telkens voor de eerste keer (het zal wel geen toeval zijn dat het decor geïnspireerd is op Escher en dat de voorstelling begint met twee meisjes die elkaar om beurt een bal toerollen). Zij kunnen enkel zichzelf zijn: in een scène waarin de hele cast het podium oversteeft, vertoont niemand de neutrale, onzichtbare *theater-stap*. Iedere acteur heeft een volstrekt eigen motoriek en ritme.

Stap is fascinerend, maar tegelijk problematisch. Wordt de fascinatie immers niet veeleer veroorzaakt door een reductie van de abnormaliteit-eigenheid van de acteurs tot een travestie van "het toneel", eerder dan door een (misschien onmogelijke) erkenning en waardering van die eigenheid?

Evento

Het publiek bevindt zich aan beide zijden van de dansvloer. Deze dubbele voorzijde wordt consequent volgehouden tijdens de voorstelling. José Besprosvany en Harijono

Roebana confronteren op elk moment elk één deel van het publiek. Een volmaakt evenwicht. Net als voor *Momentum* (1984) koos José Besprosvany voor *Evento* het balanceren als basisbeweging. De kenmerkende basissequentie van onevenwicht – evenwicht, inspanning – rust wordt gevarieerd op drie terreinen: het eerste deel speelt zich af op en tussen een rij dranghekkens, het tweede deel heeft als decor drie tafels, het derde een mat. Dit rigide spel dat in zijn formalisme herinnert aan het turnen, biedt de meeste mogelijkheden aan de dranghekkens. De geringe ruimte tussen twee hekkens en het gegeven dat beide dansers zich bijna voortdurend tussen dezelfde hekkens bevinden, dwingt hen elkaar tegelijk als hinderpaal en hulp te beschouwen. De hekkens zijn zowel hindernis als steunpunt. Hun eigen massa heeft hier een dubbele functie: enerzijds is ze rem (door de zwaartekracht), anderzijds motor (bij het kantelen voorbij het zwaartepunt); Tussen de (lagere) tafels is het evenwicht veel minder problematisch en verliest *Evento* aan spankracht; eens op de mat blijft enkel nog de variant vallen/opstaan over. De eigen massa

wordt ballast, het evenwicht wordt oninteressant. Voor een laatste deel wordt teruggekeerd naar de dranghekkens: een terugkeer naar de beginsituatie, naar de evenwichtstoestand.

Grijs

De Beweging, een geslaagd festival dus? Interessant in elk geval; dat in Vlaanderen, ondanks een verhoogde frequentie wat betreft het dansaanbod, ondanks Kaaitheater en Klapstuk, geen danscircuit tot stand is gekomen, kan niet op rekening worden geschreven van De Beweging. Het is ook geen echt festival, wel een platform waar Belgische dans kriskras door mekaar kan worden gepresenteerd en, op bescheiden schaal, geproduceerd. De festivalformule lijkt er dan gewoon bij te horen omdat festivals nu eenmaal beter inslaan, zowel bij publiek als bij sponsors.

Grijs dus. Voor wanneer de kleur?

Peter De Jonge

Evento (José Besprosvany)